

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3764/2020
27.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Васић, адвокат из ..., против тужене ББ, судије Првог основног суда у Београду, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж 2217/20 од 28.05.2020. године, у седници већа одржаној 27.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж 2217/20 од 28.05.2020. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П 379/20 од 21.02.2020. године, одбачена је тужба тужиле АА из ..., као недозвољена.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж 2217/20 од 28.05.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђено је наведено првостепено решење.

Тужила је преко пуномоћника адвоката благовремено изјавила ревизију против другостепеног решења због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

По налажењу Врховног касационог суда, ревизија је дозвољена против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, на основу члана 420. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20) у вези са чланом 41. став 4. Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС“, број 22/2009).

Одлучујући о изјављеној ревизији, Врховни касациони суд је испитао побијано решење у смислу члана 408. у вези члана 420. став 1. и 6. ЗПП и нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. На друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, ревизијом се одређено не указује.

Правноснажним решењем одбачена је тужба коју је тужила поднела против тужене као судије Првог основног суда у Београду, ради утврђења да је тужена као поступајућа судија у парници вођеној код тог суда П 5484/2019 дискриминаторски поступала према тужили, при чему је начин поступања описан навођењем службених радњи и поступака у означеној парници, у којој је тужила имала својство странке, а сматра да је од стране тужене дискриминисана обзиром на своје лично својство жене.

Другостепени суд је прихватио као правилне исцрпно наведене правне разлоге првостепеног суда због којих је тужба одбачена као недозвољена. Правни разлози укључују цитиране одредбе члана 21, члана 142. став 2, члана 145. став 2. и 3, члана 149. и члана 151. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/2006), члана 1, члана 5. став 1, члана 6. став 1. и члана 122 Закона о судијама („Службени гласник РС“, број 116/2008 ... 47/2017) и члана 1, члана 2. став 1. тачка 1, члана 41. став 1. и члана 43. тачка 2 важећег Закона о дискриминацији („Службени гласник РС“, број 22/09). Наведено представља одговарајуће правно упориште закључка да тужба поднета директно против судије са захтевом за утврђење да је поступајући у одређеном предмету у вршењу судијске функције повредила зајемчено уставно право странке у том поступку, не представља захтев о ком се може расправљати и одлучивати у смислу члана 1. ЗПП и у том смислу није подобан за судску заштиту. И то, имајући у виду имунитет који ужива судија на основу члана 151. Устава Републике Србије и члана 5. Закона о судијама, као и заштиту која је за странке обезбеђена кроз Уставом и законом прописана правила о одговорности државе и постојање правних средстава путем којих се заштита може остварити без повреде уставних принципа и гаранција права.

По налажењу Врховног касационог суда, ревизија тужиле није основана у побијању правноснажног решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, уз правилну примену процесног и материјалног права.

Ревизијом се неосновано истиче да није природно да се спор ради утврђења дискриминације води против државе, а не против судије који је дискриминацију извршио и да је кључни аргумент за туживост судије ради утврђења дискриминације тај што Закон о судијама предвиђа само један случај када уместо судије мора бити тужена Република Србија, а то је спор о накнади штете проузроковане незаконитим или неправилним радом судије.

Закон о забрани дискриминације као *lex specialis* уређује општу забрану дискриминације и облике дискриминације, као и посебне случајеве дискриминације, укључујући дискриминацију у поступцима пред органима јавне власти (члан 15) и дискриминацију на основу пола (члан 20). Чланом 41. став 1. овог закона прописано је да свако ко је повређен дискриминаторским поступањем има право да поднесе тужбу суду. Став 2. истог члана упућује на сходну примену одредаба Закона о парничном поступку. Законом о парничном поступку уређена су правила поступка за пружање судске правне заштите по којима се поступа и одлучује у парницама за решавање спорова насталих поводом повреде права личности и спорова из породичних, радних, привредних, имовинскоправних и других грађанскоправних односа, осим спорова за које је посебним законом прописана друга врста поступка (члан 1. ЗПП). Тужба са тражењем правне заштите се може поднети против Републике Србије.

Заштита од дискриминаторског поступања пред судовима није искључена због непостојања претпоставки за непосредну утуживост судија.

Уставом установљени имунитет судија у члану 151. Устава као највишег правног акта, има шири домашај од кривичноправног имунитета, како се ревизијом уско тумачи. Имуитет се простире на поступање или пропуштање у вршењу судијских дужности и овлашћења, одлучивање и управљање поступком, независно од врсте поступка у ком судија поступа. Иминитет судија не може бити суспендован због незадовољства странке начином на који води поступак.

По налажењу Врховног касационог суда, ревизија није основана у схватању о могућности непосредног утужења судије ради утврђења о дискриминаторском поступању у вођењу судског поступка.

Према исходу поступка по ревизији, тужиљи не припада накнада трошкова овог поступка.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу одредбе члана 414. став 1. и члана 165. став 1, у вези члана 420. став 6. ЗПП.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић